

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **M. G.** skazanego z art. 224 § 1 k.k. i innych,
po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2023 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału
stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.

wniosku obrońcy skazanego **M. G.** w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku
Sądu Okręgowego w Krakowie z 14 czerwca 2022 r. sygn.
IV Ka 734/21, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa-
Krowodrzy w Krakowie z 23 grudnia 2020 r., sygn. II K 1228/19/K w zakresie
dotyczącym ww. skazanego;
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania
zaskarżonego kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie z 23
grudnia 2020 r., sygn. II K 1228/19/K, m.in. oskarżony M. G., został uznany za
winnego przestępstw polegających na tym, że:

- w dniu 16 stycznia 2019 r. w K. naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza
Policji D. J. poprzez kopnięcie go w lewe kolano podczas i w związku z pełnieniem
przez niego obowiązków służbowych, a przemoc tą stosował w celu zmuszenia
funkcjonariusza publicznego do zaniechania prawnej czynności służbowej, tj.
zatrzymania odebranego oskarżonemu w toku przeszukania przedmiotu, przy czym

czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary jednego roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chrzanowie z dnia 25 stycznia 2016 r., sygn. II K 969/15 za umyślne przestępstwo podobne z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. którą to karę odbywał w okresie od 25 maja 2016 r. do 23 sierpnia 2017 r., czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na mocy art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt III wyroku);

- w dniu 16 stycznia 2019 r. w Krakowie, wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci 1,07 grama marihuany, z tym że sąd zakwalifikował jako czyn ten jako wypadek mniejszej wagi, tj. jako występki z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i na mocy tego przepisu wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności (pkt IV wyroku);

- że w dniu 16 stycznia 2019 r. w K. umyślnie wprowadził w błąd funkcjonariuszy Policji co do swojej tożsamości podając, iż nazywa się R. i mając świadomość, że w konsekwencji funkcjonariusze Policji ustalą jego tożsamość na podstawie dowodu osobistego M. R. znalezionego w samochodzie użytkowanym przez oskarżonego, co stanowi wykroczenie z art. 65 § 1 k.w. i na mocy tego przepisu wymierzył oskarżonemu grzywnę w kwocie 1 000 (jeden tysiąc) złotych.

Ponadto Sąd Rejonowy dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych w punktach III i IV wyroku, orzekł wobec oskarżonego M.G. karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt VI wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 14 czerwca 2022 r., sygn. IV Ka 734/21, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie w zakresie dotyczącym oskarżonego M. G..

Od tego rozstrzygnięcia kasacje wywiódł obrońca skazanego M. G., podnosząc zarzut naruszenia prawa materialnego w sposób rażący.

W wymienionej kasacji, obrońca skazanego podniósł zarzut dot. obrazy art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. oraz innych przepisów prawa procesowego (art. 202 § 1 k.p.k., art. 79 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k., art. 134 § 2 k.p.k., art. 410 w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k.), a także zawarł w niej m.in. wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy okazał się bezzasadny.

Na mocy art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy ma możliwość wstrzymać wykonanie zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje natomiast przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Jednocześnie mając na uwadze wynikającą z art. 9 k.k.w. zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, stwierdzić należy, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności charakterze absolutnie wyjątkowym.

W zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia, Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd utrwalony w orzecznictwie, w świetle którego: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22; podobnie: postanowienie Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2020 r., sygn. III KK 5/20; Sądu Najwyższego z 18 listopada 2003 r., sygn. IV KK 347/03). Następstwo tego rodzaju mogłoby mieć miejsce w sytuacji, gdy już pobieżna analiza kasacji, nakazuje przewidywać

ewentualność jej przyszłego uwzględnienia. Sąd Najwyższy nadto zauważa, iż nadzwyczajny charakter kasacji i związane z nim skutki procesowe zastosowania instytucji przewidzianej w art.532§1k.p.k., prowadzą do wniosku, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić, kiedy ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna.

Nie wypowiadając się wiążąco co do prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji, w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie analiza materiałów postępowania oraz uzasadnienia wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia zawartego w kasacji obrońcy skazanego M. G., nie prowadzi do stwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. Stwierdzić bowiem należy, że pomimo podniesienia zarzutu zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., w świetle argumentacji podniesionej w odpowiedzi na kasację, w której wniesiono o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej, wspomniane prawdopodobieństwo nie jest ponadprzeciętnie duże.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

ał